

Трешња

Крвари кроз ушни канал,
Поток од гласова,
Дубоких и тако снажних да ломе талас,
Одзвањају у сећањима шкољке.

Послушај, зачућеш дреку и јауке,
Мале девојчице која је пала.
Покушала се успети толико високо,
Најлепша трешња расте нетакнута.

Из траве су израсле руже,
Најлепше, са много росе.
Болно их је гледати док се разливају,
Комплементарност је лаж.

Појачан утисак илузије,
То не може бити тако лако,
Није један пад означио врисак,
Чула се, ту је.

И даље се јавља у ушима
Онда када се сећања размажу,
Муте поглед и стапају околину,
Свежа трава миловала је оштро

Остављајући по њој жигове,
Које са осмехом од жалости негује.
Они су једини који памте трешњу,
Девојчицу ураслу међ' руже.

Анастасија Кликовац, IV/Т